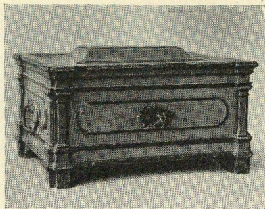

LAUGENE EFTER REFORMATIONEN

lauget ikke vilderesikere at miste sin skraa.¹

I 1607 faar Oslo skraædere sin skraa² konfirmeret av kongen efterat den var blit godtat av byens raad og befalingsmanden paa Akershus. Den røber mindre eksklusive tilbøieligheter blandt mestrene, noget man ikke har indtryk av bare skyldes censur fra myndigheternes side; men Oslo var ogsaa en mindre by hvor mere rigorose bestemmelser ikke har været saa paakrævet fra laugenes side. Til gjengjæld gir skraaen et langt rikere billede av laugets organisation. Den er forøvrig betydelig længere end Bergensskraæddernes, idet den omfatter ikke mindre end 39 rigtignok temmelig korte paragraffer. Laugets

19. Bergens malersvendes lade.
B. M. 642.

oldermand skal utpekes av otte mestre, der fungerer som valgmand. Han kan dog ikke beskikkes uten borgermester og raads samtykke. „Gildebrødrene“ faar paalæg om at være ham hørige og lydige, særlig naar han ved skafferer og gildesvenden stevner dem til møte. Enhver maa betale bot som ikke har lovlig forfald. Opstaar der nogen trætte mellem brødrene skal striden søkes bilagt av laugets, saaat ikke lagmanden eller raadets skal bli bemøjet med dette. Denne bestemmelse synes at gaa tilbake paa middelalderske paabud om at en gildebroder aldrig maatte søke rettens bistand. „Hvo, som findes saa had-

¹ N. R. Rgstr. IV s. 185. ² N. R. Rgstr. IV s. 174.